

ΛΟΥΛΑ ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ

Ο Θέθοιο  
Τοίγαννο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΟΛΕΘΡΙΟ  
ΤΡΙΓΩΝΟ

*Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία*  
*Τίτλος: Ολέθριο Τρίγωνο*  
*Συγγραφέας: Λούλα Καλαϊτζόγλου*  
*Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Μπίσσα*

*Σελιδοποίηση: ARCHETΥPO GRAPHICS – ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ*  
*Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος /ARCHETΥPO*

Απαγορεύεται η ανάδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ  
& Λούλα Καλαϊτζόγλου  
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα  
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925, Φαξ: 210 3829659  
e-mail: [info@oceanosbooks.gr](mailto:info@oceanosbooks.gr)  
[www.oceanosbooks.gr](http://www.oceanosbooks.gr)

ISBN 978-618-5104-74-0

ΛΟΥΛΑ ΚΑΛΑΪΤΖΟΓΛΟΥ

Το Πλέθρο  
Τριγώνου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



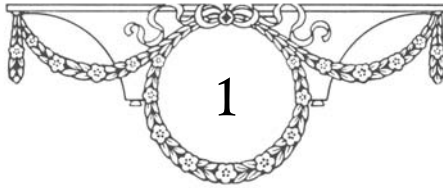
*Το αφιερώνω με πολλή αγάπη  
στην κόρη μου Ιωάννα*



Αν ήσουν αστεράκι στον ουρανό  
δεν θα 'θελα ποτέ να ξημερώσει  
Αν ήσουν σταγόνα στον ωκεανό,  
δεν θα 'θελα ποτέ μου να νυχτώσει



## Κεφάλαιο



**Τ**ον καιρό που η Ελλάδα πάλευε να επουλώσει τις πληγές της από τον πόλεμο του '40 και τον Εμφύλιο, σ' ένα χωριό της Μακεδονίας μεγάλωνε η Πολυξένη, από χήρα μάνα, που προσπαθούσε με το πενιχρό μεροκάματο να μην τους λείψει τίποτε. Τα χρόνια δύσκολα και ο κόσμος διαβιούσε σε μεγάλη φτώχεια· κάποιοι τα κατάφεραν να σταθούν στα πόδια τους, μα κάποιοι άλλοι όχι.

Η Πολυξένη είχε πολλές απαιτήσεις και διαμαρτυρόταν συνεχώς στη μάνα της. Ήταν έξυπνη κοπέλα και ήθελε να πάει στο γυμνάσιο, μα κάτι τέτοιο δεν φαινόταν εφικτό για κείνη. Κι όμως, αν την έστελνε να μάθει γράμματα, θα ήταν εύκολο μετά να μεταπηδήσει για σπουδές σε κάποια πόλη, να φύγει από το χωριό που την έπνιγε.

Δυστυχώς όμως έβλεπε τα όνειρά της να μένουν ανεκπλήρωτα. Κι αυτό ήταν η αιτία που τα έβαζε με τη μητέρα της, γιατί τη θεωρούσε υπαίτια αυτής της μίζερης ζωής της στο χωριό, παρά τον σκληρό αγώνα που εκείνη έδωσε όλα τα χρόνια για να τη μεγαλώσει καθώς είχε χάσει τον άνδρα της στον Εμφύλιο.

– Η Φύση έκανε λάθος μαζί σου! της έλεγε. Θα έπρεπε να ήσουν αγόρι. Είσαι ίδια εκείνος... Αυτά τα μάτια, όσο τα κοιτάζω, νομίζω πως υπάρχει στη ζωή μέσα από σένα. Κοφτερά, αετίσια και αισιόδοξα μαζί... σε κάνουν έναν σκληρό άνθρωπο. Μα εσύ είσαι κορίτσι... Ρίξε λίγο τους τόνους, όταν μιλάς!



Στο χωριό μεγάλωσε κι ο κυρ Αλέξανδρος, ένας αγρότης, ο οποίος, χάρη στην εργατικότητα και στο καλό του κουμάντο, κατάφερε κι έγινε επιχειρηματίας. Στον κάμπο καλλιεργούσε πολλά στρέμματα με αμπέλια, με ποικιλίες πολύ καλής ποιότητας που απέδιδαν εξαιρετικά κρασιά, εξασφαλίζοντας έτσι δουλειά σε αρκετούς συγχωριανούς του. Σ' εκείνον δούλευε τα τελευταία χρόνια και η μητέρα της Πολυξένης.

Ο κυρ Αλέξανδρος περνούσε απ' τα αμπέλια μόνο για να επιβλέπει τους εργάτες. Για γάμο και οικογένεια δεν του έμενε χρόνος. Είχε και τη μάνα του να του ζαλίζει συνεχώς το κεφάλι...

– Πρόσεξε, κακομοίρη μου! Μην πάρεις καμμιά ανεπρόκοπη και σου φάει όσα έκανες τόσα χρόνια!

Γιατί ήξερε με πόσο κόπο ο γυιός της κατάφερε να φτάσει στο σημείο που είναι τώρα. Κι έτσι, ο κυρ Αλέξανδρος, από την πολλή προσοχή, έφθασε στα σαράντα και ήταν ακόμη ανύπανδρος.



Η Πολυξένη στα δεκαοκτώ της χρόνια ήταν μια πολύ όμορφη κοπέλα, λυγρόκορμη, με πλούσια μαύρα μαλλιά και βλέμμα που σαγήνευε όποιον την κοίταζε. Όταν, μάλιστα, άφηνε να σμίγουν οι γυριστές σκουρόχρωμες βλεφαρίδες της με νάζι, προκαλώντας έτσι το «θύμα» της, κανένα αρσενικό δεν μπορούσε να της αντισταθεί. Τα αγόρια του χωριού έστελναν προξενιό –έτσι συνηθίζοταν τότε– εκείνη, όμως, δεν ήθελε κανέναν τους, γιατί είχε βάλει τον πήχη των προσδοκιών της πολύ ψηλά... Δεν ήθελε να ζήσει στη μιζέρια και αισιοδοξούσε πως κάποια 'μέρα θα το άλλαζε αυτό. Στο χωριό μιλούσαν πολύ για κείνη. Την εκθείαζαν για την ομορφιά της, που δεν περνούσε απαρατήρητη, καυτηρίαζαν όμως τον χαρακτήρα της. «Εγωίστρια, ψηλομύτα και ζηλιάρα» ήταν οι χαρακτηρισμοί που της προσέδιδαν, εξ αιτίας όσων και έλεγε και έπραττε. Όταν η ξαδέλφη της πέρασε στο τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας, η ζήλια της έφαγε τα σωθικά. Έψαχνε τρόπους να αναρριχηθεί, ν' ανεβεί κοινωνικά, την ίδια ώρα που η μητέρα της προσπαθούσε να την πείσει να



παντρευτεί κάποιον συγχωριανό τους προκαλώντας την έντονη δυσανασχέτησή της.



Πάει καιρός που ο κυρ Αλέξανδρος έχασε τη μάνα του κι άρχισε να σκέπτεται πολύ σοβαρά πλέον τον γάμο. Είχε χτίσει ένα διώροφο στο χωριό, σωστό παλατάκι, μα... τί να το κάνει; Χρειάζεται μια γυναίκα, που θα είναι στολίδι του σπιτιού και θα ομορφαίνει τη μονότονη ζωή του. Οι 'μέρες περνούν εύκολα, καθώς είναι απασχολημένος με τα κτήματα, μα οι νύχτες είναι ατέλειωτες και πάντα τον βασανίζει η σκιά μιας γυναίκας.

Τον καιρό που οι σκέψεις αυτές στριφογύριζαν, όλο και πιο έντονα, στο μυαλό του, η Πολυξένη ήταν στη δούλεψή του. Έστεκε πολλές φορές από μακριά και την καμάρωνε. Τα βράδια, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, την έφερνε στη φαντασία του και η ιδέα τού άρεσε όλο και περισσότερο. Ναι, ήταν όμορφη! Γιατί να μην την έχει γυναίκα του; Θα την κάνει αφέντρα και κυρά του σπιτιού του. Στο κάτω-κάτω, μια μικρή χωριατοπούλα είναι, θα του κάνει και τρία, τέσσερα παιδιά, για ν' αφήσει πίσω του κληρονόμους...

Η Πολυξένη, πάλι, είχε απόλυτη συναίσθηση της ομορφιάς της, κι αυτό θα φρόντιζε να το εκμεταλλευτεί για τους δικούς της σκοπούς. Όταν, λοιπόν, το αφεντικό της τής έκανε πρόταση γάμου, δεν χρειάστηκε να το σκεφθεί πολύ. Είπε το «ναι» στην προξενήτρα με

μεγάλη ευκολία – ήξερε πολύ καλά τί τη συνέφερε να πράξει. Ήταν ο μόνος τρόπος να ξεφύγει από τη φτωχική καταγωγή της, που ένιωθε να τη συνθλίβει κάθε φορά που τα όνειρά της ξεπερνούσαν τη στέγη του σπιτιού της. Οι χωριανοί απόρησαν όταν το έμαθαν, γιατί κανείς τους δεν περίμενε πως θα διάλεγε άνδρα με τόσο μεγάλη διαφορά ηλικίας. Μα ήταν μικρή μόνο στα χρόνια, οι βλέψεις της όμως μεγάλες...



Ο γάμος έγινε γρήγορα και η Πολυξένη χρίστηκε κυρία του διώροφου σπιτιού του. Της άρεσε όταν άκουγε τους εργαζόμενους στις επιχειρήσεις τους να την αποκαλούν «κυρία Μπαχτσεβάνη». Βολεύτηκε και η μαμά δίπλα στην κόρη, καθώς τα μεροκάματα –που εξ ανάγκης έκανε για να μπορέσουν να επιβιώσουν– την είχαν γεράσει πρόωρα. Όλα άρχισαν να κυλούν όπως τα είχε σχεδιάσει. Έμαθε τις επιθυμίες του άνδρα της κι έδειχνε πρόθυμη να τις εκπληρώνει. Τα βράδια, που επέστρεφε στο σπίτι από τη δουλειά, αποζητούσε πάντα ένα ποτήρι κόκκινο κρασί συνοδευόμενο από καλό μεζέ. Απλωνόταν στον καναπέ και την ήθελε δίπλα του. Ήταν η μοναδική ώρα χαλάρωσης για κείνον. Ήταν ευτυχημένος που είχε νέα γυναίκα, αφοσιωμένη σ’ αυτόν. Μόλις νύχτωνε, έπαιρνε λοιπόν τη θέση του και της έλεγε:

- Το νέκταρ του βραδινού μου είναι έτοιμο;

Εκείνη του ετοιμάζε γρήγορα τον μεζέ και καθόταν

δίπλα του. Τον έρωτα τον ζούσε χωρίς μεγάλες εντάσεις, μα δεν είχε κι άλλη εμπειρία για να έχει μέτρο σύγκρισης... Άλλωστε, «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», όπως λέει και η γνωστή παροιμία, και ο μοναδικός σκοπός του γάμου της ήταν το «βόλεμα». Ήθελε να βλέπει τον κόσμο αφ' υψηλού, όπως και έγινε στη μικρή κοινωνία του χωριού. Σ' έναν χρόνο του χάρισε και έναν γιό, εκπληρώνοντας μία από τις επιθυμίες του. Το όνομα του μικρού το διάλεξε η ίδια, εμπνεόμενη από το «νέκταρ» που της ζητούσε τα βράδια επαινώντας μ' αυτόν τον τρόπο την παραγωγή του.

– Θα τον πούμε Νεκτάριο! του είπε, με μια δόση έντασης στη φωνή της. Ο πατέρας σου δεν ζει για ν' ακούσει τ' όνομά του, μα και να ζούσε... εγώ πάλι αυτό θα επέλεγα. Άκου Θρασύβουλος... μα είναι όνομα αυτό για μικρό παιδί;

Εκείνος δεν της έφερε αντίρρηση, μιας και το όνομα που είχε επιλέξει ήταν και της δικής του αρεσκείας.



Καθώς ο καιρός περνούσε, η Πολυξένη άρχισε να βαριέται όλα όσα την είχαν στην αρχή ενθουσιάσει. Ο γιός της πάει πια στο νηπιαγωγείο, μα για δεύτερο παιδί δεν δέχεται κουβέντα. Παρά το νεαρό της ηλικίας της, κατάφερνε, μέχρι τώρα, να περνάει το δικό της. Δεν είχε, όμως, όρια· πάντα ζητούσε κάτι παραπάνω. Ήθελε κι άλλα πράγματα στη ζωή της: να κάνουν ταξίδια, να γνωρίσουν κι άλλα μέρη. Δεν

της άρεσε αυτή η στασιμότητα, κάθε βράδυ τα ίδια και τα ίδια... Εκείνος αν και δεν της χάλαγε χατίρι –πάντα προσπαθούσε, είναι αλήθεια, να την ευχαριστεί–, στο θέμα των ταξιδιών όμως ήταν ανένδοτος:

– Δεν είμαι εγώ για ταξίδια... Θέλω το σπίτι μου και την ησυχία μου!

Τώρα συνειδητοποιεί το λάθος της. Τί κι αν ο γάμος τής χάρισε φτερά, αφού δεν μπορεί να τα χρησιμοποιήσει; Γκρινιάζει συνεχώς, κι εκείνος μην αντέχοντας άλλο, αποφασίζει να τη στείλει στην ξαδέλφη της, στη Θεσσαλονίκη, μια που του μιλάει συνεχώς γι' αυτήν.

– Εγώ δεν μπορώ να σε ακολουθήσω! της ξανάπε. Σέβομαι, όμως, τις ανάγκες της ηλικίας σου και γι' αυτό σου λέω να πας μόνη σου, να ξεσκάσεις.

Χωρίς πολλή σκέψη, εκείνη αρπάζει την ευκαιρία που της προσφέρεται. Τώρα που είναι η περίοδος της Διεθνούς Έκθεσης είναι ό,τι πρέπει! σκέπτεται. Θα γνωρίσω τη Θεσσαλονίκη και θα επισκεφθώ την Έκθεση, για την οποία τόσα έχω ακούσει... Αφήνει τον μικρό στη μάνα της κι ετοιμάζεται για το ταξίδι, γεμάτη χαρά κι ενθουσιασμό. Επιτέλους, το πρώτο της ταξίδι, η πρώτη φορά που θα ξεφύγει –για λίγο έστω– από το χωριό είναι γεγονός! Δεν δίνει σημασία σε όσα μουρμουρίζει ο άνδρας της. Τον δικαιολογεί γιατί είναι μεγάλος σε ηλικία, εν αντιθέσει με την ίδια που νιώθει να πετάει.



– Κάθισε Πολυξένη μου να ξεκουραστείς, της είπε η ξαδέλφη της, η Ζωή, σαν έφθασαν στο σπίτι της στη Νεάπολη.

Η Ζωή εργαζόταν στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Θεσσαλονίκης και έμενε σ' ένα διαμέρισμα στον τέταρτο όροφο οικοδομής, πάνω στην οδό Λαγκαδά, με θέα στον πολύβουο αυτόν κεντρικό δρόμο.

– Να μου πεις και τα νέα σου. Μετά θα σε ενημερώσω σχετικά με τα μέρη που θα επισκεφθούμε από αύριο.

Η Πολυξένη, αν και ήδη παντρεμένη και μητέρα ενός παιδιού, είναι ακόμη μόλις είκοσι έξι χρονών. Θέλει να ακούσει, να μάθει...

– Αύριο, Σάββατο, θα επισκεφθούμε, πρώτα απ' όλα, την Έκθεση, στην οποία παίρνουν μέρος κράτη και ιδιώτες απ' όλον τον κόσμο, άρχισε την ενημέρωσή της η Ζωή, ενώ απολάμβαναν την πίτσα που είχε ήδη παραγγείλει καθισμένες στη βεράντα του σπιτιού. Παρουσιάζονται γεωργικά, βιομηχανικά και βιοτεχνικά προϊόντα. Έτσι, Έλληνες και ξένοι έχουν την ευκαιρία να επισκεφθούν τον χώρο και να κλείσουν εμπορικές συμφωνίες με τους εκθέτες. Την περίοδο αυτή αναπτύσσεται στην πόλη ένα μεγάλο τουριστικό ρεύμα από ξένους, ιδιαίτερα Ευρωπαίους, αλλά και Έλληνες, από κάθε γωνιά της χώρας.

– Πω-πώ! αναφώνησε η Πολυξένη, που δεν χόρταινε ν' ακούει αυτά που της περιέγραφε η ξαδέλφη

της. Είδες, Ζωή μου, πόσα ξέρεις εσύ που σπούδασες... Ενώ εγώ τί πέτυχα; Έμεινα στο χωριό να κάνω τότε τη νοικοκυρά και τότε την κυρία.

– Δεν τον αγαπάς τον άνδρα σου; τη ρώτησε εκείνη.

– Μμμ... εεε... αισθάνομαι περισσότερο υποχρέωση απέναντί του παρά αγάπη, με την έννοια που το λες. Εσύ, βρε Ζωίτσα μου, σπούδασες, είσαι οικονομικά ανεξάρτητη και μπορείς να έχεις άλλες απαιτήσεις από τη ζωή. Εγώ, που δεν είχα στον ήλιο μοίρα, προτίμησα τον γάμο κι ας μην έχω αισθανθεί ποτέ μου πώς είναι να νιώθει κανείς ερωτευμένος.

– Δεν είσαι ευτυχισμένη, ε;

– Ευτυχία... Για μένα αυτό το συναίσθημα είναι άγνωστο. Νομίζω πως ευτυχία είναι απλώς να μπορείς να πραγματοποιείς τα όνειρά σου. Ο γάμος μου ήταν ένας συμβιβασμός, στον οποίο με έσπρωξαν οι δυσκολίες της ζωής. Τώρα μου έγινε συνήθεια... Το μόνο που ζητάω πλέον απ' αυτόν τον γάμο είναι το καλύτερο για το παιδί μου. Με τον άνδρα μου δεν είμαι ερωτευμένη, σέβομαι, όμως, την οικονομική στήριξη που μου παρέχει, ώστε να μπορέσω να σπουδάσω τον γιό μου.

– Έλα, ας τ' αφήσουμε τώρα όλα αυτά! τη διέκοψε η Ζωή βλέποντάς την έτσι θλιμμένη. Πάμε για ύπνο, γιατί αύριο μας περιμένει μια κουραστική 'μέρα!



Την επομένη –ημέρα των εγκαινίων της Διεθνούς Έκθεσης– η Πολυξένη δεν μπορούσε να κρύψει την αδημονία της. Σ’ όλη τη διάρκεια της διαδρομής προς το κέντρο της πόλης με το αστικό λεωφορείο, είχε τα μάτια της καρφωμένα έξω. Φτάνοντας στην Πλατεία Βαρδαρίου, την προσοχή της τράβηξε ένα μεγάλο άγαλμα, από λευκό μάρμαρο που αναπαριστούσε έναν καβαλάρη πάνω στο άλογό του. Το γεμάτο απορία βλέμμα της εστίασε στο πρόσωπο της ξαδέλφης της και εκείνη χαμογελώντας έσπευσε να ικανοποιήσει την περιέργειά της.

– Είναι το άγαλμα του Βασιλέως Κωνσταντίνου του Α΄, της είπε.

Δεν σταμάτησε τις ερωτήσεις σε όλη τη διαδρομή μέχρι να φτάσουν στο τέρμα του λεωφορείου, στην Αριστοτέλους, όπου κατέβηκαν και ξεκίνησαν να περπατούν στην πλατεία, προς την παραλία.

Η Πολυξένη θαμπώθηκε από την καλαισθησία που αντίκριζε. Τα μάτια της στάθηκαν για λίγο στο πλακόστρωτο, που κύκλωνε το κεντρικό τμήμα της πλατείας. Στη μέση ο χώρος ήταν διαμορφωμένος περίτεχνα, με λογιών-λογιών λουλουδία που σκορπούσαν το άρωμά τους στον καταγάλανο ουρανό. Το βλέμμα της ανέβηκε ψηλά, σταμάτησε στα αναπαλαιωμένα κτήρια με τα κυκλικά παράθυρα και

μαγνητίστηκε από τους κεντρικούς φοίνικες που ακολουθούσαν την πορεία της πλατείας μέχρι τη θάλασσα. Ένα μεγάλο ρολόι, σχηματισμένο από κοντοκουρεμένα φυτά λεβάντας, την έκανε να σταματήσει.

– Ζωή, κοίτα! Οι λεπτοδείκτες γυρίζουν!

– Και βέβαια γυρίζουν, αφού μας δείχνουν την πραγματική ώρα.

– Απίστευτο!

– Κι όμως αληθινό! συμπλήρωσε η ξαδέλφη της.

Η πλατεία ήταν γεμάτη από κόσμο και κυρίως παιδιά που γέμιζαν τον χώρο με πολύχρωμα μπάλονια. Έτρεχαν πάνω-κάτω χαρούμενα και τρόμαζαν τα περιστέρια που κατέβαιναν στο πλακόστρωτο αναζητώντας τροφή.

– Είναι σωστός παράδεισος! ψιθύρισε η Ζωή, γιατί φοβόταν πως είχε αρχίσει να γίνεται θέαμα στους περαστικούς. Εδώ θα ήθελα να έχω μαζί μου και τον γιό μου, είπε με μια μικρή δόση νοσταλγίας.

– Πρέπει να επιστρέψουμε! Προορισμός μας σήμερα είναι η Έκθεση.

Ανηφορίζοντας την Αριστοτέλους, προς το σημείο όπου τις είχε αφήσει το λεωφορείο, η Ζωή της έδειξε στην απέναντι πλευρά της Εγνατίας το άγαλμα του Βενιζέλου.

– Υπήρξε ένας μεγάλος Έλληνας πολιτικός! της είπε, προλαβαίνοντας την ερώτησή της.

Γύρω από το άγαλμα, παράλληλα με το πλακό-



στρωτο, υπήρχαν πευκόδενδρα, που χάριζαν απλόχερα τη δροσιά τους στην πόλη.

– Αχ, μου αρέσει, πολύ μου αρέσει η Θεσσαλονίκη! είπε με ενθουσιασμό μικρού παιδιού η Πολυξένη.

– Συνεχίζουμε τώρα, γιατί... κάποια στιγμή πρέπει να φτάσουμε και στην Έκθεση!

Επιτάχυναν το βήμα τους, ενώ παράλληλα συζητούσαν και αστειεύονταν μεταξύ τους. Η Πολυξένη, κομψή και εντυπωσιακή, τραβούσε τα βλέμματα των ανδρών με τις κινήσεις του κορμιού της, κάτι που αντιλήφθηκε η Ζωή και δεν παρέλειψε να της το επισημάνει.

– Πράγματι, ξαδέλφη, αδικήθηκες! Με τέτοια νιάτα... εδώ θα σε περίμενε μια καλύτερη τύχη...

– Ναι, το ξέρω! είπε εκείνη με νάζι.

Στο ύψος της Καμάρας η Ζωή την τράβηξε να στρίψουν δεξιά κι έτσι βγήκαν στην Πλατεία Ναβαρίνου.

– Ο χώρος αυτός, όπως βλέπεις, συγκεντρώνει πολλούς τουρίστες, αφού διασώζονται υπολείμματα αρχαίων τειχών και ανακτόρων. Η Θεσσαλονίκη, πρέπει να ξέρεις, είναι ολόκληρη ένα μουσείο.

Στην κεντρική πύλη της Έκθεσης ο συνωστισμός που επικρατούσε ήταν μεγάλος. Η Πολυξένη πρώτη φορά έβλεπε τόσο κόσμο μαζεμένο. Ακόμη και τους αστυνομικούς, που είχαν κατακλύσει τους δρόμους, με τις κατάλευκες μανσέτες τους, τους θεωρούσε

στολίδια της πόλης. Ένωθε πως ζούσε σε όνειρο και φοβόταν μην ξυπνήσει. Είχε ξεχάσει εντελώς πως είναι μια παντρεμένη γυναίκα... Μέσα στην ανωνυμία του πλήθους αφέθηκε να απολαύσει τα λαίμαργα βλέμματα των ανδρών, που έπεφταν επάνω της, και τα κομπλιμέντα τους. Το πρόσωπό της, καθώς μάζευε τα διαφημιστικά που μοιράζονταν στα περίπτερα, είχε την έκφραση χαρούμενου παιδιού.

Επέστρεψαν στο σπίτι αργά το βράδυ πτώματα από την κούραση. Κι ενώ ξάπλωσαν, εκείνη δεν έπαψε να βομβαρδίζει τη Ζωή με ερωτήσεις...

– Αχ, βρε ξαδέλφη, πόσο ωραία ξέρεις να διηγείσαι! Είδες πώς η μόρφωση κάνει τον άνθρωπο διαφορετικό από τους υπόλοιπους!

– Αυτό εξαρτάται από το τί ενδιαφέρεται να μάθει ο καθένας. Αν είχα σπουδάσει, ας πούμε, μαθηματικά, τώρα δεν θα ήμουν σε θέση να σου τα πω όλα αυτά!

– Αν τελείωνα κι εγώ το γυμνάσιο... αν σπούδαζα... Αυτό το «αν» έχει στοιχειώσει μέσα μου. Όμως τί να την έκανα τη μάνα μου, που, εκτός από φτωχιά, ήταν και δειλή; Έτσι, έμεινα στο χωριό για να είμαι σήμερα η κυρία Μπαχτσεβάνη. Πολλές φορές θυμώνω, όταν με φωνάζουν έτσι, με κάνουν να νιώθω σαν ηλικιωμένη γυναίκα...

Η Ζωή επέμεινε πως το λάθος της ήταν που παντρεύτηκε έναν άνδρα χωρίς να ερωτευθεί.

– Χαράμισες τα νιάτα σου με τόσο μεγάλη διαφορά ηλικίας που έχετε!

**Μ**ια γυναίκα, στερημένη στα νιάτα της από το δικαίωμα της μόρφωσης, έχει θέσει ως μοναδικό στόχο στη ζωή της την με όποιο κόστος κοινωνική της άνοδο.

Ένας νεαρός επιχειρηματίας ζει στη σκιά της μητέρας του, αναγκασμένος να πραγματοποιεί και να βιώνει τα όνειρά της, παραμερίζοντας τα δικά του, ενώ η μόνη προσωπική του επιθυμία είναι να νιώσει έντονα το συναίσθημα του έρωτα.

Μια καταξιωμένη νεαρή επιστήμονας οδηγείται στη δημιουργία οικογένειας, χωρίς όμως να έχει ξεκαθαρίσει μέσα της τις ανθρώπινες σχέσεις.

Μια νησιωτοπούλα, με τραγικά ερωτικά και συναισθηματικά βιώματα, αποφασίζει να ακολουθήσει τον δρόμο της καρδιάς της και απομακρύνεται από τον τόπο της, κυνηγώντας, με ελπίδες και αισιοδοξία, το άγνωστο μέλλον.

**Πώς συνδέονται άραγε οι ζωές  
όλων αυτών των ανθρώπων;  
Ποιές σχέσεις θα καθορίσουν  
το μέλλον τους και πώς;**

ΩΚ 171

**ΩΚΕΑΝΟΣ**

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα  
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925  
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-74-0



9 786185 104740